

Dag 644 - vrijdag 3 oktober

We starten de dag met een stevige ochtendwandeling. Vlak voor ons op het pad duikt plots een poes op. Rug krom, haren recht en blazen maar. Kasper wordt razend en Lagun doet lekker mee. En uiteraard rent die poes juist die hoek om die wij ook moeten hebben... Ik blijf even staan. Ik geraak toch niet boven deze tumult. Pas wanneer beide heren iets bedaren, roep ik ze terug tot de orde en stappen we door. Moeizaam, heel moeizaam, maar zeker.

Terug thuis kruipt Lagun in de bench van Kasper. Hij schreeuwt het plots echter uit van de pijn en springt achteruit. Daar staat natuurlijk een onfortuinlijke Kasper nieuwsgierig te wezen. Die wordt helemaal omver gelopen door een bevende Lagun. Totaal over zijn toeren is mijn kleine man. Hij komt steun zoeken bij me. En die krijgt hij wel. Ik laat hem even merken dat ik er ben voor hem en dat alles normaal is en ga de bench inspecteren. Niks te zien. Misschien een oorbeest of spin die genepen heeft?

Wanneer de gemoederen opnieuw helemaal bedaard zijn, is het tijd voor ontbijt. Ik geef Lagun zijn kommetje in zijn bench maar hij raakt het niet aan. Ik wacht een dik half uur maar het mag niet baten. Meneer gaat er gewoon ongeïnteresseerd bij liggen. Dan de kom maar weg...

Pas om tien uur merk ik dat Lagun precies op zoek gaat naar eten. Ik pak zijn kom terug en houd Kasper even weg. Lagun speelt zijn ontbijt in één keer naar binnen.

Het tweetal komt zo goed overeen dat ik het erop waag en hen een speeltje geef. Eerst lopen ze als twee bokkende geiten achter elkaar aan met een balletje dat gezwind van muil tot muil wisselt. Leuk. Ik zie een trekspelletje ook wel zitten. Lagun deed dat toch zo graag met Yana. Zou Kasper er ook voor te vinden zijn? Jawel hoor! Ik tover het touw nog maar tevoorschijn en beide heerschappen gaan in positie staan voor hun uiteinde. De strijd is echter allesbehalve eerlijk en Kasper krijgt alle hoeken van de living te zien. Dan maar een beetje zeuren en Kasper meehelpen. Het wordt Kasper en ik versus Lagun. Dolle pret.

Na dit korte intermezzo zijn ze precies wel uitgespeeld. De rest van de middag kruipt elkeen in zijn hoekje en ze slapen de dag weg.

Het is nog heerlijk weertje buiten en ik kruip tijdens mijn pauze buiten op het terras met de woefies. Ze komen zich elk aan een kant flankeren en we genieten samen van de warmte. Alleen wordt het al gauw iets te warm. Kasper kruipt als eerste in de schaduw maar Lagun wijkt niet van mijn zijde. De arme stakkerd ligt nochtans zwaar te hijgen. Ik maak van mijn hart een steen en ga zelf uit de zon. Lagun volgt me zoals verwacht dankbaar.

Dag 645 – zaterdag 4 oktober

We hebben groepstraining deze ochtend. Kasper mag mee, hem geef ik in bewaring bij Diane. Achteraf hoor ik dat hij alles gemarkeerd heeft dat ie is tegengekomen, inclusief de waterbakken van onze loebassen. Tja, 't is dan misschien wel de kleinste van de hoop, maar hij is de enige intacte reu aanwezig.

Lagun heeft zijn gewone halsband om vandaag. Ik herinner me nog de vorige training met het harnas waarbij ik niks gedaan kreeg van het grut en schrijf dat toe aan het harnas. Maar ook vandaag doet

Lagun alsof ie doofstom is. Geen zit. Geen aandacht. Geen niks krijg ik van hem. We zijn ietwat te laat gearriveerd en misschien ben ik wat te gestresseerd? Ik laat Lagun eerst even nog wat snuffelen en plassen terwijl de rest al begint. Geen beterschap. Om gek van te worden. Pas na even te spelen met het mormel krijg ik zijn volle aandacht. Verder gaat het prima.

Op het einde van de training slaag ik er zelfs in om Lagun tot rust te masseren! Dat was me nog nooit eerder gelukt bij hem.

Na de training kruipen we allemaal gezellig samen in de vergaderruimte. Alhoewel... gezellig? Lagun zoekt Chico weer uit en het gaat er hevig aan toe. Ik maak mijn ventje vast aan mijn stoel, ver uit de buurt van Chico en hij bedaart snel.

Plots krijg ik het uur in de gaten. Ik ben al een half uur te laat om te vertrekken naar de cultuurmarkt in Zele waar Katrien, Annemie en ik de stand zullen doen! Paniek; snel de auto's ingeladen en gas! Lagun past nog net tussen de dozen in de koffer en Kasper op de passagierszit naast me. Maar dat zint Kasper blijkbaar niet. Hij wil eigenlijk op de grond zitten. Alleen... voor de passagier op de grond staan allemaal tassen. Kasper vindt er niets beter op dan zich een weg te wriemelen naar mijn voeten... en de gaspedaal... en de rem... Gelukkig kan ik Kasper zonder ongelukken terug op zijn plaats krijgen. Bij de volgende rode lichten, versmijt ik mijn tassen en kruipt het kleine spookje dankbaar en tevreden op de grond.

In Herzele aangekomen laat ik de twee vriendjes nog even in de auto zitten terwijl we uitladen en de stand opzetten. Lagun blijft flink in de auto zitten telkens wanneer de deuren open gaan. Kasper, dat is een ander verhaal. Maar de kleine Houdini-wannabe heeft nog veel te leren. Ik ben goed getraind. ;) Zodra alles min of meer opstaat, haal ik de woefies uit de auto, doen we een toertje buiten en vervolgens maak ik ze vast aan mijn broeksriem zodat ik mijn handen vrij heb. Dat had ik beter gedaan na de begroeting van Eager natuurlijk... Klossen met leibanden voor dummies... Uiteindelijk kalmeren ze allemaal vrij snel en kan ik zelfs zo met de twee viervoeters aan mijn broek vast om drank. We laveren door de drukte naar de toog en ik breek helemaal niks en sta ook niet met mijn broek op de knieën. Alleen op de terugweg van de toog zie ik een ander hondje op ons pad staan. Dat is misschien toch een tikkeltje te moeilijk. We gaan rond langs de andere kant, de andere hond heeft niks door, Kasper en Lagun blaffen niet en trekken ook niet zo hard - alsof ze wel beseffen in wat voor een delicate situatie ik me bevind - en we geraken moeiteloos voorbij het obstakel op onze bestemming.

's Avonds krijgen we bezoek van een kameraad van Bart die er al even stoer uitziet. Lang haar, luide stem, tattoos... maar een peperkoekenhartje. Het mooiste bewijs dat honden niet op uiterlijk afgaan: zowel Kasper als Lagun geven Kei een hartelijke begroeting en Kasper gaat zich op zijn gemak nestelen tussen Kei en Bart in de zetel. Drie stoere lieve jongens op een rij. ☺ Lagun wil ook graag meedoen en springt zonder bevel in de zetel met een speeltje. Zo gaat dat niet hé jongen! Ik stuur Lagun uit de zetel, vraag zijn speeltje en geef em vervolgens het bevel om in de zetel te springen. Maar meneertje wil al niet meer. ☺ Hij is het ook echt niet gewoon. Ik heb al gemerkt in het verleden dat die uitzonderlijke keren dat hij ergens in een zetel mag, hij daar nooit lang op zijn gemak blijft. Een gemak op zich natuurlijk.

Dag 646 – zondag 5 oktober

We starten de dag met een ochtendwandeling naar de bakker. Beide mormeltjes zijn goed uitgeslapen precies en spelen wederom heel wild na de wandeling. Lagun wil niet ontbijten. Te opgewonden kereltje?

Bart en ik hebben nog ontzettend veel werk elk maar het zonnetje roept. Het is stralend weer buiten en we trekken er dan ook op uit. Naar het bos! Lagun krijgt weliswaar zijn harnasje terug aan maar dat is hij heel snel vergeten in het Leen. Ze zijn in hun nopjes! Bijna niet te houden. Ik geef maar 1 bevel deze middag: off you go. ;-)

Die kleine man van me is precies weer erg dorstig. Op een onbewaakt moment slaagt hij er terug in om iets te diep in de regenplas te kijken en ja hoor: daar komen zijn korrels terug die hij deze middag uiteindelijk had opgepeuzeld! Dju toch.

Lagun laat het niet aan zijn hart komen en trippelt enthousiast verder.

Na de wandeling passeren we nog even bij zus in haar nieuwe huisje waar ze aan het schilderen is. De modderpoten mogen in de auto blijven maar de meisjes willen uiteraard eens hallo gaan zeggen. En oh wat vinden ze Kasper leuk, met al die zoentjes die hij geeft! Maar in al hun kindse eerlijkheid vergeten ze ook Lagun niet, hun hartendiefje. Dat vind ik wel mooi. En meneertje ook duidelijk.

Dag 647 – maandag 6 oktober

De viervoeters hebben goed geslapen na hun drukke avontuurlijke weekend. Ik maak een ochtendwandeling met de twee samen en Lagun krijgt zijn gewone halsband aan. Dat gaat wonderwel goed tot we ... een kat zien natuurlijk. Ik moet streng optreden want ik besta niet meer voor het duo.

Terug thuis gaat Lagun spontaan in zijn bench zitten. Zou em honger hebben?! Ik profiteer ervan om hem zijn ontbijt te geven maar zodra dat deurtje van de bench dicht gaat, gaat ie er weer ongelukkig bij liggen. Het duurt uiteindelijk een half uur voordat hij begint te smikkelen.

's Namiddags komt Brigitte haar lieve Kasper ophalen. Kasper rukt zich maar heel even weg van het spel met Lagun om hallo te zeggen aan zijn vrouwtje. Hij is duidelijk heel erg blij van haar weer te zien maar de lokroep van Lagun met een bal in zijn snoet is toch wel heel erg groot. Wanneer ze Kasper in haar armen neemt, wordt het Lagun te veel. Hij springt ook op. Wil hij ook in haar armen? Of wil hij Kasper terug? Zoals hij na het vertrek van Kasper verloren loopt, durf ik op dat laatste te gokken...

Tijd voor wat afleiding misschien. We trekken naar de Makro en nemen Lagun mee binnen. Ik maak zijn leiband vast aan de kar maar moet voortdurend corrigeren als ik niet wil dat Lagun de kar in de rekken trekt. Hij is echt niet op zijn gemak hier. ☹ Het gaat wel pakken beter wanneer ik hem naast de kar laat stappen in plaats van achter. Dan maar zo. We zijn dan wel wat breder maar het is bijzonder rustig in de winkel vandaag en we laveren probleemloos overal tussen. Lagun piept niet één keer, snuffelt bijna niet en kijkt geregeld eens naar mij. Zo is het goed.

Dag 648 – dinsdag 7 oktober

Gisteren heb ik thuis gewerkt omdat Brigitte Kasper kwam halen dus vandaag moet ik naar Brussel. Ik haal Laguns halsband, houd hem die voor, zie dat hij geen aanstalten maakt om weg te lopen. Integendeel, hij komt zelf dichtbij en steekt zijn kopje uiteindelijk zelf door zijn halsband! Joepie! Nu wacht ik natuurlijk wel een hele tijd voordat ik zijn hesje aan doe. Pas in de trein trek ik het hem aan zodat hij geen verband legt tussen halsband aandoen en hesje aan krijgen.

Ik heb zijn korreltjes mee naar Brussel maar het mag niet baten vandaag. Tot drie keer toe presenteer ik hem zijn ontbijt maar hij weigert pertinent.

's Middags heb ik een afspraak met een ex-collega in Exki. Aangezien Lagun nu zijn gewone halsband aan heeft, zal hij deze keer wel gaan liggen denk ik. Maar dat is mis gedacht. Hij blijft ook deze keer de hele lunch door recht staan. Het is enorm druk en iedereen zit heel dicht op elkaar. Lagun kan zijn kopje bijna op ons tafel leggen. En op die van de burens... en het ruikt toch allemaal zo heerlijk!

De vloer ligt ook vol met kruimels. Het wordt niet bepaald een erg ontspannende lunch. En bij het buitengaan zal ik het zeker geweten hebben: Lagun trekt zich bijna los voor een duif die hij ziet!

Het grut heeft zijn dagje niet bepaald. Ik ben er zeker van dat ik daar medeplichtig aan ben. Ik heb zo slecht geslapen, mijn hoofd doet pijn, ik loop er zombieachtig bij. Ik kan mijn kleine man vandaag ook niet motiveren om op de knop te drukken voor de automatische deur naar de lift. Hij blijft me gewoon aankijken zoals hij de voorbije twee weken wel durft te doen: "doe het maar zelf!". Argh!!!! We gaan met de trap naar beneden.

Dag 649 – woensdag 8 oktober

Het wordt steeds maar drukker, zowel op het werk als thuis dus ik wil de vroege trein nemen deze ochtend. Het wordt lopen en vliegen om die te halen (ik verdenk de tijd ervan om sneller te gaan naarmate het vroeger in de ochtend is). Uiteindelijk zal onze trein echter met 20 minuten vertraging aankomen in Landegem. Net nu het 's ochtends toch gevoelig veel kouder is. Een mens zou ervan beginnen te snotteren. Neen! Niet nu!

Ik realiseer me gelukkig op tijd dat ik me aan het opvreten ben en dat als ik niet oplet, ik die gevoelens zal overzetten op Lagun. Ademen, een beetje rondwandelen op het perron en loslaten wat je niet kunt beïnvloeden...

Lagun blijft er helemaal stoïcijns onder. Pas wanneer onze trein die intussen met 25 minuten vertraging rijdt, ook nog eens begint te slabakken tussen Brussel Zuid en Noord, begint hij zachtjes te jammeren. Zijn geduld is ook op.

Op weg van het station naar het kantoor razen er een paar brandweerwagens met luide sirenes aan ons voorbij. Ik schrik me een bult maar Lagun verpinkt zelfs niet. Wauw.

Pas tegen de middag krijgt het kleine grut wat honger precies. Alweer een ontbijt gemist. Moet ik hem misschien drie keer per dag eten beginnen te geven?

Op weg terug naar het station 's avonds doet Lagun twee grote plasjes. Hij zoekt precies om een worstje te draaien maar niks. We stappen door naar onze trein en passeren opnieuw Laguns grote

dakloze fan. De meneer die altijd een paar aaitjes probeert te stelen van Lagun, houdt ons nauwgezet in de gaten. Hij is precies iets van plan. En oh ja hoor: net wanneer we passeren haalt hij vliegenvlug een koek tevoorschijn en geeft die aan Lagun. De anders zo trage en kieskeurige eter schrokt twee keer en weg is koek. Ik zie nog net een papiertje van een Kellogs K-reep met chocolade. Argh!!!!!!!!!!!!!! Ik krijg de tijd niet om het grut of de meneer tegen te houden. Gedaan met daar halt te houden dus, we maken een ommetje de komende weken. Dju toch.

In de trein jammert Lagun erop los. Tja, allicht last van zijn darmen... In Landegem sleurt hij me de trein af, recht naar het eerste grassprietje waar we dan toch zijn intussen wel erg dringende en grote worstje krijgen.

Dag 650 – donderdag 9 oktober

Mijn kleine mormeltje begint al om half zeven te huilen deze ochtend. Ik draai me nog even om en sta pas om twintig voor acht op. Ik heb echt last van mijn rug vandaag. ☹

Aan de positieve kant van de medaille: Lagun eet! Het zag er weer even niet naar uit maar hij smikkelt zijn ontbijt voorwaar helemaal naar binnen!

Lagun is bijzonder aanhankelijk vandaag. Hij huilt zelfs wanneer ik naar het toilet of naar boven ga, zoekt voortdurend aandacht, ... hij loopt regelrecht verloren. Ik weet niet wat er scheelt. Voelt hij nu mee met mijn pijn?

Dag 651 – vrijdag 10 oktober

We nemen wederom de vroege trein deze ochtend. Bij de extra tussenstop in Denderleeuw geeft hij geen kik maar vanaf Brussel Zuid zet hij zijn gezang terug in vanonder de stoel. Op het aankondigingsbord op het perron zie ik dat we met vertraging rijden. Dat had ik niet door, misschien Lagun wel?

We nemen een andere uitgang van het station vandaag. Niet langs de dakloze man maar langs twee extra grasperkjes. Dat lijkt Lagun best ok te vinden. Alhoewel... hij lijkt zo... droevig wil ik bijna zeggen zonder te willen vermenschlijken. De hele ochtend ligt hij er maar apathisch bij, niks kan hem boeien.

Tot... Yaël haar broodje boven haalt. Ik ben terug gerust. Het geritsel van papier brengt hem opnieuw tot leven!

's Namiddags heb ik mijn evaluatie. Mijn nieuwe collega Yaël is de enige die nog aanwezig is in het bureau en met gretige ogen stelt ze voor dat zij wel op Lagun wil passen tijdens het gesprek. Het is misschien geen slecht idee. Het belooft een gewichtig gesprek te worden en meestal gedraagt Lagun zich wel wat nerveus in het kantoor van de grote baas. Ik waag het erop maar druk haar op het hart dat ze me moet bellen als er ook maar iets scheelt.

Mijn gesprek verloopt zonder belletje van Yaël en terug in het bureau tref ik Lagun langgerekt achter haar stoel aan. Geen vuiltje aan de lucht.

Mijn vakantie kan beginnen!